

med 124, dog med Adgang til at gaa op til et Maksimum af 132, saaledes at Grundlovens Bestemmelse bliver, om jeg saa maa sige, gjort til at vokse i. Hvor enkelte Kredse i den nærmeste Tid maatte vokse meget stærkt, vil man herefter kunne dele dem, uden at gribe ind i de bestaaende Forhold. Det kan der være adskilligt, der taler for, og derfor har jeg ment at kunne gaa ind derpaa.

Tidligere har man ofte sagt, at naar vi skulde til at ordne hele denne Sag ved en Grundlovsforandring, vilde det let støde paa Vanskeligheder, fordi man, saa snart der blev Spørgsmaal herom, straks vilde møde med en hel Række Krav, som man fra de forskellige Sider samtidig vilde have opfyldt. Denne Indvending vil selvfølgelig i Regelen have noget paa sig, men i dette Øjeblik har den det ikke, thi det lykkedes i Foraaret ved den Forhandling, der fandt Sted i Folketinget, at opnaa Enighed mellem de forskellige Grupper og Partier om, at der ved Forhandlingerne om en Grundlovsændring paa dette Punkt ikke skulde rejses andre Krav, saaledes ikke med Hensyn til Tingenes Sammensætning i øvrigt eller med Hensyn til Rigsrettens Sammensætning eller Finanslovens Behandling eller de mange andre Spørgsmaal, hvorom der ofte har været ført Strid. Vi ere saa lykkelige i dette Øjeblik at kunne faa denne Sag ført igennem i det andet Ting; uden at faa andre Stridsspørgsmaal rejste, saa den Indvending, der i tidligere Tid har været anført mod en Grundlovsændring paa dette Punkt, er nu bortfalden. Jeg tror, at dette Forhold maa vække nogen Opmærksomhed i det høje Ting; thi jeg tror, at det navnlig er her oppe, man har haft en Frygt som den nysnævnte. Men jeg kan heller ikke se rettere, end at man nu fra konservativ Side med god Grund kan sige: Lad os benytte os af den Lejlighed, der her gives, til at faa en fornuftig Ordning af denne Sag, uden at der paanødes os Ændringer paa andre Punkter, som vi ere imod. Det er et Forhold, som jeg har fundet det rigtigt at fremhæve, fordi det virkeligt har ikke lidet at sige, navnlig ikke overfor den Frygt, der tidligere har været fremme i dette Ting. — Dernæst er der et andet Forhold, som formentlig gør, at Tidspunktet nu er heldigt til at skride til en anden Ordning, nemlig at vi i Aar staa overfor Nyvalg dels af Folketinget, dels af det halve af Landstinget. En Grundlovsforandring nu vil derfor gøre mindre Indgreb i de bestaaende Forhold

end ellers, idet Tingenes Opløsning ikke vil volde saa stort Besvær, naar dog største Delen af Medlemmerne i alle Tilfælde skal paa Valg.

Med Hensyn til selve Forslagets Form er der ogsaa i det andet Ting sket en Forandring, idet man har indsat nogle Regler om Kredsenes Fordeling. Da disse Regler imidlertid helt igennem falde sammen med den hittidige Praksis, har jeg ikke ment, at der var Grund til at gøre Indvendinger derimod og har derfor sluttet mig til dem.

Med disse faa Bemærkninger mener jeg at have gjort Rede for Grundene til Forslagets Fremkomst, for dets Betimelighed og Indhold, og jeg skal derfor nu slutte, idet jeg anbefaler det til det høje Tings Velvillie.

Matzen: Det er jo en Ændring i Grundloven, der her foreligger. Saa vidt jeg ved, er det første Gang, at et saadant Forslag fremsættes for dette Ting, og det vil allerede som Følge deraf paakræve særlig Opmærksomhed. Den højtærede Konseilspræsident har berørt de Omstændigheder, som gøre det forholdsvis let at faa en Grundlovsændring gennemført i Øjeblikket, og det kan jo for saa vidt være heldigt at tage Spørgsmaalet op netop nu. Men naar man skrider til en Ændring i Grundloven, gælder det om, at man saa ogsaa grundigt overvejer, om den Ændring, man foreslaar, i alle Maader er tilfredsstillende, om den virkelig indeholder en Forbedring af Grundloven, eller om den ikke snarere, skønt den i enkelte Retninger kan have sine Fordele, dog i det hele medfører saadanne Ulemper, at man af den Grund maa blive betænkelig ved den. Forslaget gaar ud paa at ændre Reglerne i Grundlovens § 32, hvorefter Antallet af Folketingsmændene skal vokse i Forhold til Befolkningens Vækst, derhen, at Antallet fikses — efter Forslaget, som det er vedtaget i Folketinget, dog med et Spillerum mellem et Mindstemaal og et Størstemaal. Det kan der være noget, der taler for, thi hvis den gældende Regel fastholdes, hvorefter Folketingsmændenes Antal vil vokse, efter som Befolkningen vokser, er det muligt, at man til sidst kan faa for meget af det gode, og der kan for saa vidt være god Grund til at opstille en Begrænsning. Forslaget frembyder altsaa i den Retning en Fordel, men paa den anden Side kan det jo ikke nægtes, at det ogsaa medfører en Ulempe. Ifølge den nu bestaaende Ordning er det forholdsvis let at fyldestgøre